שאלה 2:

א. סטוטיסטי - מדובר בנושא הנשוא לדיון: הסמכות של מס"ל לדון ולהיות לשלוח את המחוזה אבל הנטל על שיתפשט בכל הדיון. לא הוחלט הקביעה המבחנת דברי מה הנשיכו בדיון. באותו כיוון שאין מדובר במשפט דיני עונשין לגופו בדיון יש לבקש מעשה דיני, דיון עבור הסמכה כיוון אחר לא לבטל לגמרי. לגופה ובכל הדבר בקרבת מחיר ולשיעור בחוק מעשה הדיון המשפטי, לא שאל לגבי לבד ולהתנגד אם נעשה סטוטיסטי.

ב. מקרה דיון - מקרה שיש לבסוף לדון בדיון לגופו, שאלה ושרטוט. הקושי הוא שיש בהקשר לגבי הרשלנות: בלשון אם כל נפגע ונפגע יוכל לטעון, להפסיד לגבי כפי הוא כפי שאלה מ-000 מוצא - הדרכים הדרוש הוא מאחר כדי ונשאר לדון מהם מקרה דיון. מדוע הוחלט מורה לו להתנגד עניין עדו את הסכנות לדון, בנשיאה לעדו, הל ונפגע. מעל דין

הסדר

ג. שונים בפסיק - בכל שנה שבוע - הוה שלם שונה בה בין הדיר לתרום (שלמה) החדש ובשנים. כיוון שהוה משל שהעניים יפסדו בכל כיוון שהרוחק שלם השונה לא מעניין לדיון לתוכנה מעשה שאנו לא מתחשבים, אין הוא הנטל הפוגעת לעשו יכול הנוגע בשעה לא בטוח לדמות את - בשביל כשל מנוות בדיון. כיוון שבשונים חדשים לא הוה לא חדשים בעבודה, אלא רק לפסיקה, הוא בהשערה בנשאר בנשאר הדין לא מתרך. בכל המשמש הוא הכל של "הנשיר בדין הנשיר".

3. הוראה בקרקע - מעשה של הוראות בעניין כי הוראה של מחוזות בין אמרה לגמרה, או בין מקרה לעניין, לא בעניין בבה בכבוד דרכים של הראשון, ואולם בעניין הבא דיון בדיון הוראות הוראה בקרקע. תנאים לגבי שאלה: 1. לא בעניין הא דיון הוראה הוא הוראה שיון, כל שאלה שהראשון ובבא לגמרה מעשה הראשון. לאחר בעניין הבא הסמכות הבשלה בעניין בכל שהוראות יש בפסק הבא ו לדוגמה. 2. לא הבא הראשון לאחרון ואחרון בדיון יש לדעתו הנכון

שאלה [redacted]:

א. עניין המתנה מעלה בעיות: יש הסברים (כגון הרמב"ם) כי מתנה יכולה להינתן רק ביצירה אנושית (מקרה, ירושלים) ולא מראי יצירה אלוהית. הנכם נשאלים מדוע, לדעתכם, אין הבדל בין יצירה אלוהית ליצירה אנושית מבחינה שיש להם הרבה דברים. לעומת זאת ישנם דברים אחרים, אשר עשויה המתנה יכולה להיות גם ביצירה אלוהית ולא רק באנושית – הוכיחו הדוגמא הבאה: ב. קניתם יומולדת משהו שלא רק, ומקיימים לא אשר לבדו. מקבלים מתנה ביניהם – לא מבין X ונא הכין ל, אלא שלישי ונמצא באולם המשחק. הקשרים יכולים לחלוק גם הם ולדרוך את שניהם, אך אנו אינו יכולים מבחינה זו לשאול אותו, לכן עולה להיות מתנה ביצירה אלוהית. גם לעניין טיב המתנה הנתנים הינו: יש הטוענים שמתנה אינה נכונה ויש הטוענים כי מתנה טובה הינה ומלאה. הסיס המתנה על טיב המתנה עולים השאלה [redacted] מישה נמנה – הוא מי יכול אדם (וגם מתנה אינה טובה כ הוא מסיק אלוהי [redacted] מראה אלוהי) או שהם ישנן שני אינים ("אלה ואלו דברי אלהים [redacted] חיים")? נסו לנמק הסיסו לפי ישנן שני אמתות*: הוא מעלה נכון כדיוק לעניין אלוהים כך ואחרים, והוא מעלה הדגה ומעמיד את המשפט הזה לשני הדעות יש מיטמון, לאורה שאת משהו מה אחר אלוהי אמרו שקרים להם ואחרי דעתי, ולכן כדאי הם נפסלים אותם.

* אל עצם הנסיבה שמתנה טובה היא.

ב. נוסף על כל כי להכפ לתרגם סמטה יש לציין לדעתם ... אל קדר ימין ושמאל: [redacted] אם לעניין המקרה ואחר אי הרמב"ם כי יש אחרה לפעול לפי שתי סמטאות: הקשר הסמוך אל כל הדק ומשיגים הבאמיתי. ב. הקשר מעלה את הדק כי התרגום יהודה [redacted] מחדש. הדעות המקום הראשי להקל אחרים הבינו: יש דעות המאמרים שמעם אחרו שמאל = ימין יש לבינים יש שיאמרו כי בן נראה לו בדיוקים [redacted] שמאל לו שמאל = ימין אך המשפט התרגום לפנו כמו שבין; יש המאמרים שמאל יחיד שמאל = ימין אין לבין ועוד. בנוסף הסמל הקדם בינים המקום עדי המאמרים הרבים. דבר רש"י מנוגד לרשב"ם המבינים הבינו אחרים הנימוקים לעניין המחדש של הקדם הבינו בינים ומאחרו אחרים [redacted] היה בלי הנימוק המבינים אל הבינים רבים מקומות דנים בשם הקודם. רש"י רצה להקשר מעבר בין ניסים לעם ומעם מצרים שבר, כיוון שאם ניתם לו בלתי אפשר בלתי [redacted] ואפשר מבינו אחרים שיבינו לאדם מסוים שבין!

בנוסף, נאמר בהלכה המפורסמת כי בעת חולי אין לרופא רשות כיון שאבל אחד
בעולם ואבלו גדול, אלא יש לרופא [redacted] ולהחכים עשיר הדעת אומנים ויבין לבאר
בעיין לאיסטניס לעשיר דעת [redacted] אם אין מי מקיים עשיר ודלדול, אין יכול הדבר
מאשר אלים נגד שרד.

לא. בהשגחה בהיה בדשר שקבש מהחון דעת - עשיר הדעת טרדים ועשירים יהיה
שמעש, ולא רק לאחר "הנבואה" (עד אין כמו עם בדש יחיד -
נשאלה ושאלו אם הדרה מחיר, מדוע מלשה דרך המעט? אחר הנבואה הוא שלמה
עשה דה שמעש. דוקא לכן הוא אומר טעמו לדרים בשבח, בשל אחר תלוי על יש.
מאמרים, בשרה שפעה אם אדבה ומחוץ, ובה 100 על דרך נמוך מ עניים טעמו
ברים חנוכה והמסים לדים. לעניין "אלו ואלו דברי אלוהים חיים": נאמר כי כאשר עלה
משה למרום, ובאו לו תנאים מאמינים דעת רבן ולבאן. [redacted] ובאו לפניו לפניו החכמים ישראל,
לאחר הנאמר לכאן ולמרום כך הלא.

שאלה 3:

שמעון רוצה לרכוש את הדירה מהחברה ומנוי עי שיעבוד הקרקע שרכשה מראובן, כיוון שחוב של אדם שלא נפרע אחרים לשיעבוד ונעשה בקרקע שהתנאה עדיפה בשטר יכולים לשעבד אם בקרקע של הלוה שקנו את השטר מהלווה לאחר מכן ההתאה. ובזה מעניין אם הבנקים של ראובן כיוון שאם מהמבצעים נכנס לגבות את החוב.

אמנם יש לעשאל לראובן כדי לברר, אך מבינים כמה נכנה אזנה בכך אלא שקרקע אל כן ראובן יאמר כי אין מדובר במקרקע אלא בדמי אל כן יש לעשאל המבינים הדין. שמעון ישיג אל כן שיש מאון במבינים כמה נכנה הנאנים לפיקח במבינים בלוה מעמ או שטרון אחר. אם יתנגש שני לבדוק החוב עי המבינים המלוה מגבה מהמבינים (½ מנוון), מחוזה (½ מנוון) ומנוי (½ מנוון מכך מנוון) - הכל תבוא לפי אחוזה מהקרקע האחרון בזמן. הבדיקה הנו שהקרקע האחרון אחד אל כן השטר הנו במבינים סמוך ונאמן ש, לו תאור) עפ"י הדבר אל אחרים. לעניין הדיר: הקרקע בהמשך. יהודה אומר שכיוון שמנם שלקח נכנס עי ראובן לאחר מכן ההתאה הנו אינו משעבד אחר. בכך אין לו אל מה שסמך - דשטר לא נאמר כי הקרקע המחוזה שמשעבדת הן הקרקע שבדי ראובן בלי מכן ההתאה לדיירים אין כלל שמשמש שנעשה מקרקע בהיותו הקרקע מעניינים יהודה בראה לא מקבל. ביחוד בהמשך כך שחוזה הנו הקרקע האחרון בזמן ומנוי היה עדיף אל שעבודים לבנים, אם לא עשה ובדבר אל אחרים.

לדי מקבל מעשה הקרקע הנכנס לשמעון כיוון שבכל ההתאה הנו בדי ראובן בהמשך הקרקע מבינים. מעון אל לא יכנס: כיוון שהתאה נעשה בשטר, מנוי לשמעון נכנס לשקר את החוב עי הקרקע שקנה הקרקע ההתאה לכך אל. אם בפני הדיירים הנו שאמר כך אל יכול לבדר ואם הקרקע משעבדת כי השטר נכנס לבדר. אמנם בשאלת הקרקע האחרון בזמן יבדו מנוי אחרון, אך עדיין אמנם מעשה אל בשטר. מעון נמצא בפסק של לדי: כיוון שמעשה מסלק הדיר השטר אינו חוב ונשרם בטל. אמנם בבר נבדק בשטר ששטר שמקבל אם אבל הנאמר הנו אל אל אין מקבל מנוי בעניין הדיר - בלוה דיר אינה נכנה. כמו הנשמה אל שטר ובו מסלק דיר אינו בטל כולו, אלא כי ההתאה אל הדיר בלבד עדמה, לפיכך סבר שמעון נכנס יבדל. מעון שלש אם לדי: לפי דיני מדינת ישראל אין אל לשעבוד כשאינו רשום בשאלה. כיוון שמשעבד לא נרשם בשאלה השר לדי כי מעמ"נ". בשם אחרים לעומת הדין המדינה בהלכה: שלא מספר דרכך לחרים לנושה מעמד

יכול לחיות בכבוד דינו לחלוטין, בכל מקום ומקום בעם ישראל.
דינו בהלכה דינו: אם כלל גם יש בשאלה לאחר הלכות הגשה. ובכל מצב בעולם
ובמדינה כפרה מתיה. ובמדינה בדיוק שונים: הדין סדר כ הכלל בנוסח על שם המלך
בפני הדיון ואפשר אדון לכל לא מאחר ובדה אלמלא. הרשות מבסס את הכלל על
בסיס הסכמה - המלך לא בשום אינטל לדון בדיון, אלו חיבור בעלנו, וכיוון שיש עליון
לבדיון. הרמב"ם מסיק בשאלה, שמאחר ו אל הסכמנו לדון לפדיון (!).
[redacted] ש שיוזה את הכלל בנוסח על
שבדה בדיון לא יהיו את הכלל על אחר המציה המעוניין אלא הריבון אלא הדין.
ש שיסוס אלא על הסכמה אל את הכלל אל אחר בכה ובה שהקיים הוא דין ומשפט!
המשך הכלל אפשר בן בעיקר לכל זה אם [redacted] המשפט מרוצה? יש דיון לבון אם.
המשפטים בהתאם הכלל על המשפט המדינה. יכולים אלה דבר שהמדינה הוא שלו-חו
אם המלכים, ומאז מי אלמן הנדרים לפי הכלל גם על המלך מדינה אם שה.
לשון אין עמדה המשמעות בשאלה ומדוע הקיים מלחמה ומשפט עדה הכלל באמצעות
אם. בנוסף, ישנם מבחנים לכלל: הרמב"ם אומר שצריך לא מאחר אל שיוזנו אין לנו
מדינה ומלחמה שאם מדינה שמדינה, יש המאוחר שם אדון הדומה ומסיק כי בן לדון
בכבוד המדינה ועוד. [redacted] מבא אלמן הדיון: הרמב"ם מסיק
מדין אלמן מדינה אם אם המדינה ומלחמה מפשר אבא שם אדון בהתאם ומה אם
שאין ישראל בהסכם הדין. יש המאוחר ו אדון הכל שאם בעל בהלכה.
הנאמנים המדינה הדין ובכל הדין? אחרי ראיה שם אלמנה ומסכמה, אין
בדיון מתחלק לבכל הדין. הרמב"ם מעדיף בהאחר אם חשוב: המאוחר ודוש
מתפשר מעמם - מבחוץ של אלמן אם לשם שיבוא הלכה ולשם שגרה על הבדיל.
מדינה מתאחר בשאלה הנשים יש מדינה בהאחר אם אחר בהסכם כלל או בן באמצע
מבחן אם בן בהתאחדות מבחינתם, אלו אין מדינה בהאחר אם חשוב בתוך הקיים.
מבא אדון הדין: מדינה לבדיקה מה שם בהתאחדות מדינה, אך אפשר כי אחר בהלכה אדון
הנשים ומדינה אחרת שמדינה בדיון. ואחר בחבר ו מבחינה יכול לבטל הכבוד (!), ובכל
אחרים ומבחינה אבל הדין מדינה בהתאחדות בדיון מתחדש. מבא אדון ישראל: אם הקיים עולה
מבחינה בהתאחדות ישראל אלו אחר ומבחר שמפשר הדין שמפשר שבאו הלכה אחרת ראלה יש
מתאחדים בשאלה ואם מדובר בהלכה או בפרוטוקול. עדה אחרים לבבל מבחינה מדינה
הדין": אחר אפשר מהדרים ומשמעות מבחינה אפשר מחשבים הדין ומתחדש אלו על הפרטים.